

Իր ծեռքէն մենք ալ հագիւ ազատուած ,
Անապատն էինք ապաստան գրտած .
Երկու դուներն այն որ չեկան մեզ՝ հետ ,
Այս կընոջ ահէն դարձան-փախան ետ ...
Մըհեր , դուն ես լոկ անվախ ու հըզօր ,
Դուն պիտի ըլլաս մեզի թագաւոր » .
Ըսին դուները ու ծունկի եկան ,
« Դուն մեր փրկիչն ես , ու դուն մեր արքան » :
Մըհերը այսպէս պատասխան տրուաւ .
« Շընորհակալ եմ , եւ գոհ եմ իրաւ ,
Սակայն ուրիշի գահին չունիմ աչք ,
Լըսեցէք ուրեմն դուք իմ փափաք ,
Էն մեծը ծեղմէ կարգենք թագաւոր ...
Ես Պաղտատ կ'երթամ իմ մեծ հօրեղօրօր
Գերեզմանն ուխտի ... » Բայց ամէնքը մէկ ,
Ըսին , « Պիտի բեզ մինակ չը ծըգենք » :

Ու մեծ եղբայրը թագաւոր ըրին ,
Միւս բոլորը ելան Մըհերին
Հետ ճամբայ ինկան դէպ՝ Պաղտատ քաղաք .
Օղն հեղձուցիչ էր , արեւը կըրակ :

(Շարունակելի)

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

... ԵՐԲ Կ'ԵՐԹԱՆ ԾՈՑԸ ԼՈՅՍԻՆ

Եթէ երբեք տառապանքն է օրէնքը այս կեանքին ,
Ու դառնութիւնը մարդուն ճակատագիրն անյղիլ ,
Եթէ երբեք անբաժան է ժպիտէն լացն աղի ,
Ու շաղախուած է արեամբ ու քրտինքով հացը մեր ,

Եթէ նիւթին պաշտամունքն ու նահանջը հոգիին
Մարդկային կեանքն օրէ օր կը վերածեն բառի ,
Եթէ հաւատք , սրբութիւն կ'ոտնակոխուին անհարկի ,
Ու կ'ուրացուին արժէքներ , իրաւունքներ կ'անտեսուին ...

Կան բայց այսօր տակաւին անհատներ՝ կեանքը որոնց
Պայքար մըն է աննահանջ արդարութեան ի խնդիր .
Կան դեռ այսօր , այո՛ , կան , Սուրբ Հոգիէն կայծ մ'անմեռ
Հոգիներուն խորն իրենց պահած Լուսոյ Որդիներ :

Կային անոնք , կան այսօր , ու պիտ' ըլլան ալ ընդմիշտ
Արդարութեան կրակով վառուած անկեղծ հոգիներ .
Ի՛նչ փոյթ նոյնիսկ 'թէ անոնք միշտ ուրացուին , հալածուին ,
Բաշխելէ ետք լոյսն իրենց երբ կ'երթան ծոցը Լոյսին ... :